

stilling af Udvalget for Forretningsordenen med Hensyn til Begjæring om Orlov fra Folkethingsmanden for Tilsted Amts 4de Valgkreds.

(Indstillingen findes i Tillæg B. Sp. 27 fg.)

Første Viceformand (Høgsbro): Mit Forslag gaar, som det vil erindres, ud paa, at denne Indstilling undergives een Behandling med Ret til at stille Endringsforslag. Hvis ingen Indsigelse fremkommer derimod, vil jeg betragte Forslaget som vedtaget. (Ophold.) Da dette ikke er Tilfældet, er Forslaget saaledes vedtaget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Danmarks Riges gennemfete Grundlov af 5te Juni 1849.

Monrad: Jeg maa bede Conseilspræsidenten undskylde, at jeg tillod mig at tillægge ham et Smil, som han ikke vil vedkjende sig. Jeg tilstaar, at naar jeg har læst, at han udbragte et Leve for Grundloven eller erklærede, at han arbejdede paa dens Opretholdelse, da har han altid for mine Tanker staaet med et Smil saa betydningssfuldt, at jeg ønskede, jeg kunde fotografere det. Men han siger, at han i Virkeligheden ikke har saadant et Smil, og jeg tænker naturligvis hans Ord fuld Tiltro. Det bliver mig midlertid ubegribeligt, hvorledes han ikke kan indse, at han er kommen udenfor Grundloven. Naar han udgiver en provisorisk Finantslov og i denne optager Beløb, som ere blevne nægtede af et af Thingene, stiller han sig da ikke over dette Things Billie? Og er det netop ikke det Absolutistiske at stille sig over et af Thingenes Billie og ikke tage det ringeste Hensyn dertil? Maaffe Conseilspræsidenten dertil vil bemærke, at han staar mellem to Afstemninger, en af Landsthinget og en af Folkethinget, og at han derfor maatte handle efter bedste Skjøn, men denne Slutningsmaade holder ikke Stand. Naar der er to Afstemninger, den ene Ja og den anden Nei, saa er Nei altid det Stærkeste, thi for at Noget kan faae Lovskraft, for at en Bevilling kan gives, udfordres tre Ja, Regeringens, Landsthingets og Folkethingets, og et Nei fra en af Raderne gjør, at Loven ikke kan komme i Stand, Bevillingen ikke gives. Naar Conseilspræsidenten ikke

endnu har forelagt den provisoriske Finantslov for indeværende Aar, er det da ikke et Tegn paa, at vi virkelig leve under Absolutismen? Der staar i Grundloven, at Finantsloven skal forelægges i Træk, og hvad der er sagt om Finantsloven maa jo ogsaa gjælde om den provisoriske Finantslov. Det staar ikke udtalt med udtrykkelige Ord, provisoriske Finantslove staa ikke nævnt, men naar der er Anledning til at forelægge en Finantslov i Træk, naar Thingene komme sammen i Oktober Maanedes Begyndelse — og det er jo en Lov, der først skal træde i Virksomhed i April — saa er der dog endnu langt mere Anledning til i Træk at forelægge en Lov, som er i fuld Virksomhed, naar man allerede er midt inde i Finantsaaret. Det er nu den 10de Maaned af Finantsaaret, hvori Ministeriet har regjeret efter sit gode Lykke uden at høre Rigsdagens Mening, er det ikke Absolutisme, saa veed jeg virkelig ikke, hvad man skulde kalde Absolutisme. Jeg tilstaar ærligt, at det er mig ubegribeligt, hvorledes man kan gaa frem paa den Maade og dog mene, at man arbejder paa at opretholde Grundloven. — Hvad er den egentlige Rjerne til al vor Uenighed og til de ubehagelige Forhold, hvorunder vi befinde os? Det er den, at Conseilspræsidenten opstiller en Grundførelse, der afsiger fra den, der er vedtagen ellers i de konstitutionelle Stater. Han siger nemlig: For at jeg skal gaa af, skulle begge Thingene være enige om at ønske det. Andre Steder siger man derimod: For at Ministeren skal blive, skulle begge Thingene være enige om, at det er uønskeligt, og naar en af Afdelingene ikke længere kan samarbejde med Ministeren, jo, saa gaar Ministeren. Den egentlige Rjerne er, at det, man andre Steder fordrer for at blive, nemlig en Samstemning med begge Thingene, det fordrer Ministeren for at gaa af, begge Thingene skulle være enige om, at han skal gaa af, og da han nu har afgjort Flertal i det andet Thing, saa indtræder jo denne Skund ikke. Hertil kommer, at Landsthingsaanden saa aldeles har besat Ministeren, at Rigsdagsaanden er svunden bort. Jeg vilde ønske, at Ministeren kunde høre sig selv, naar han siger: Landsthinget, med hvilket Udtryk af Verbødighed det sker, som om det var det Afgjørende, som om det var Noget, man maatte høre sig for. Naar man har havt en Form for en midlertidig Finantslov, som har været gjældende en Række af Aar, og det konserverative Landsthing, som netop skulde bevare det Overleverede, Traditionen, saa paa een Gang faar det Indfald, at vi skulle have en anden midlertidig Finantslov, saa bøier Conseilspræsidenten sig i Træk og siger: Lands-